

Дејан Илић

ДВЕ СТВАРНОСТИ

ИЗ ЖИВОТА

Нешто из живота, у суседној улици,
изјутра, док сви још спавају,
ударци чекића из неке гараже,
шкрипа метала, лима и жице,
у глави се разлеже као апокалипса
гвожђурије, четири јахача-бургије
што пробијају зидове и плафоне,
убацују типлове, а затим стравичне
спирале, њихови склиски и
незаустављиви ритмови,
продиру кроз мозак, нешто
покривају, облажу, заштићују.
Још неколико удараца док се
протеза сасвим не фиксира,
и, наједном, све је готово,
тишина савршена, чује се весели
цвркул птица, алат је одложен
а руке мирују. Блиндирано
недељно јутро.

ДВОРИШТЕ

Лупкање ролетни, ту одмах
крај тебе, поред стола за којим
седиш, јак ветар и повремени
пробади олује, дубоки, крти,
крти као нож. Стакло,
између овде и тамо, музика
на радију која се местимице чује.
Две стварности. Али остаје мало,
можда само неколико
тренутака, и отворићеш врата
и изаћи на балкон да удахнеш
сав тај ваздух,
овај ветар и ову олују.

МЕМБРАНА

Док си тако стајао, испоручен
сред булевара, ошинут мишљу, језом,
жељом можда, док су се продавнице
и ствари у њима, одблесци
аутомобилâ, и лица око тебе
окретала и некамо заувек отицала,
па враћала, чигра у ретровизору,
на пола пута између два корака,
између одлуке и одустајања,
ти постајао си мембрана, ничија
земља што спаја две силе, два блока
ваздуха, очију препуних,
стравично празних од дубине.

У КОНТРАПУНКТУ

Ако би неко, сада, изашао
на улицу, где би одјекнули
његови кораци? Који би се грч
јавио на лицу сањивог
пролазника, које померање у телу
оног што цело боговетно јутро
седи на клупи у парку?

Живи се, на врховима прстију,
на површини коже, по џеповима.
Ходају људи, градом, возила струје,
пулсирају, између две алеје, киповима
пробушена плућа кварта. И,
понекад, у контрапункту нагло,
чесме зашуме, у главама.

НЕШТО ИЗОСТАЛО

Шкрипа кочница, ударац,
у тренутку када би све требало
да ћути и да спава, изгледа као
ствар пала с неба, или потурена
можда, са стране, да трајно
поремити мир, сан, одгоди
оно што ће, свакако, пре
или касније уследити. Потом,
кратка станка, мотор се поново
пали, уздрмана, тишина враћа.
Нешто изостало, нешто украдено,
подрива, и у одсуству прети.
Склапа нам очи као да неке тешке
гвоздене ролетне спушта.

ТЕРАСЕ

Није могао чути речи које су једно
другоме, у висини, са тераса
две наспрамне зграде довикивали,
за воланом, у колони заустављеној
у тесној улици, са зеленим парком
као пуким обећањем удно ове
намрштене клисуре-пустаре
од оронулих фасада, између излоканих
плочника, графита што су изгледали
као последњи запис живота, сећање
на глас људски, у несносном бректају
нервозних мотора. Кроз отворени
прозор, изрази лица, горе, изван
сунђера од смога, били су

пантомима најдивнија, две лутке
анимиране страним чудотворцем,
демијургом што влада само у
висећим рајевима горњих спратова.

КАБИНА

У телефонској кабини био сам
као остављен на пучини. Уоколо,
аутомобили су промицали, као велики
постројени галебови по површини мора,
у разним бојама, бљештави, што су ме
држали будног. Бацио сам коцке, био
сам окренуо бројке и сада чекам да
се безветрица прекине, да ми тај
лахор гласа прозуји кроз главу.

ИСПОД КУЋЕ

Мирис смога, можда последњи
налет ветра и, у даљини, брујање.
Рано је пролеће а зима
никако да се савлада, крцка
у костима, звецка у олуцима,
ту одмах, испод куће.
Дан је као било који, добар
за шетњу, за биоскоп, уношење
реда у живот, дан као ниједан други,
пецка по лицу, изазива свраб
на кожи, буди старе алергије.
Онда се камион примиче, односе
смеће, шкрипа, клопарање,
да ли ми то чекић пробија
потилак, пустоши слушно поље,
чак се и окна тресу, подрхтавају
бубне опне, права је катаклизма буке.
Затварам прозор и у мислима бежим
у склониште, спреман за изгон,
с торбом, бочицом воде.

ЧИСТА САДАШЊОСТ

не, зашто бих изашла у башту,
бацила поглед на језерце-тежиште
(што читаво двориште држи на окупу)
или отишла до кухиње, ту надамак,
рецимо, скувала кафу, запалила још једну
цигарету: сачекала да се колутови дима
расплину у зраку. Наравно, зује возила,
није ово тишина и ништа није
нестварно али као да је сваки покрет
неко други већ извео. И није то
немати будућност, нови дан,
перспективу, све је овде просто,
кажеш, ово је само чиста садашњост.

ОВО ЈУТРО

Јер тако изгледа, иза јутра крије
се друго јутро, иза нераспакованог
понедељка лепеза могућности што
тек мало подрхтава, сјакти по
крајевима као кеса, у крошњи,
зауостављена безветрицом. Плаши
несигурност, инвестиран корак,
претанак лед, да се ни овога пута
неће ништа догодити, плаши оно
што ће по свему судећи изостати.
Јер, иза дана назире се други дан,
али очуван и очекиван, у филиграну,
као нешто брижљиво припремано и
понуђено што скреће у страну,
промашује циљ. Лоше темпиран дар,
погрешно наведен осмех.
Утисак да је неко на време
и неприметно, повукао свој улог.

ОДМОР

Изненадно подсећање на нешто клизаво,
неухватљиво осипање, наунутра, рад лавине
и дубине – а онда неподношљиве пулсације,
там-там у ушима што својим потмулим
ударцима евоцира блатиште, дух земље,
влагу, мреже корења и подземних вода,
дубоку ноћ у којој су сви призори
исти – али се прекида и на монитору,
сада, види се варош, и на њеном врху,
круна-тврђава, па затим успон-скалине,
и, напосокон, пјача што гледа на море
(боцкају ли то потпетице?),
предлог за одмор.